

Første reis

med bobil

Drar du på tur i bobil trenger du ikke å bekymre deg for været, eller å stable koffertene i bilen neste dag. Med huset på ryggen, lik en skilpadde kan du ta dagen som den kommer og overnatte slik du ønsker.

Vi har prøvd de fleste ferieformer; Hytte, hotell, campingvogn, båt og telt. Alt har hatt sin sjarm, men teltlivet ble skrinlagt etter en stormfull natt i iglotelet ved Skagen. Siden den gang har tanken om å skaffe oss en bobil ligget i bakhodet, og da sjansen bød seg leide vi en. Vi skulle i utgangspunktet på helgetur med barn, svigerbarn og barnebarn på opplevelser i Hunderfossen Familiepark.

Kostnadene for storfamiliens overnatting der ville langt på vei finansiere en ukes leie for bobil. Såpass langt opp i Gudbrandsdalen så vi intet poeng i å reise hjem, men fant ut at vi kunne fortsette turen inn i fjellheimen, når de yngste satte kursen hjemover.

Bobilen leide vi hos Hans-Erik Kingsrød i Sarpsborg (www.bobiler.com). Den var registrert for 6 personer, som det også var køyeplasser til.

Bobilturisten blir ofte fremstilt som en slags pariakaste i enkelte medieoppslag, hvor den tyske utgaven antagelig blir mest uglesett. De er pr. definisjon lastet til plimsolmerket med øl, snaps, pølser og annet som kan handles billig i hjemlandet. Dermed ansees de som selvforsynte hva gjelder proviant og overnatting, og gir sånn sett lite netto til reiselivsnæringen.

Vår selvforsyningsgrad var også rimelig godt i varetatt da vi la ut på motorveien, men innen uken var omme hadde vi lagt igjen godt og vel tusenlappen til tanking av drivstoff på lokale stasjoner i fjellheimen.

Myk start

Barnebarn med foreldre møtte vi ved Mjøsas bredd syd for Hamar. Den med-

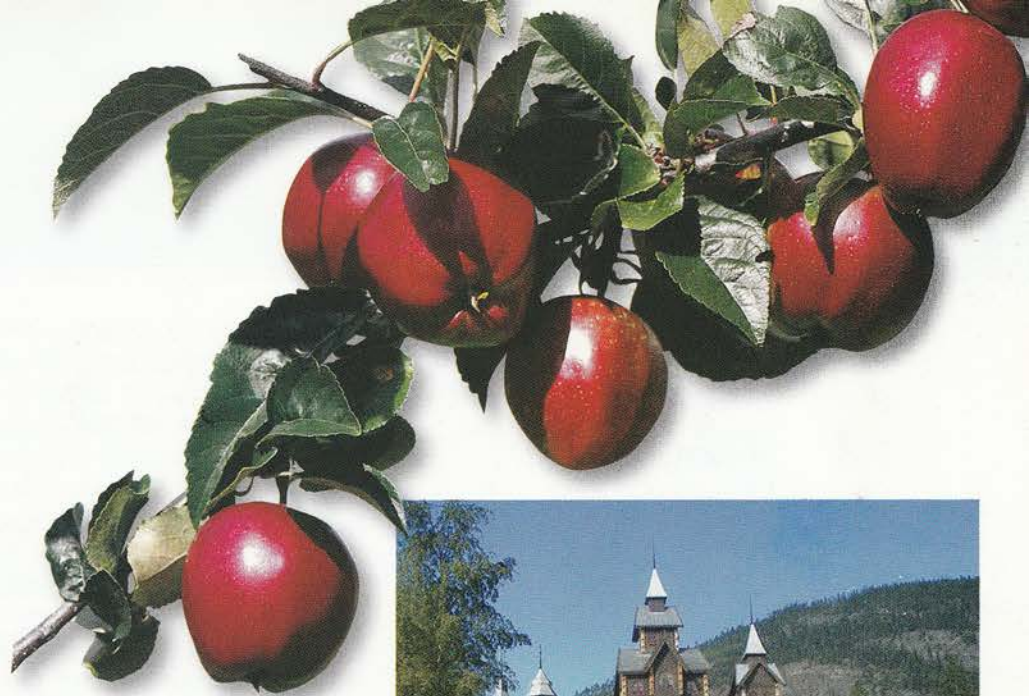
brakte lunchen ble inntatt mens de minste innsiperte bobilen. Noe senere fristet den store innsjøen til en frisk dukkert mens Skibladner dampet ærverdig forbi ute i leia. Det ble også tid til en liten stans på Strandtorget i Lillehammer for litt småhandling. Litt senere kom vi til plassen ved Hunderfossen, som var godt tilrettelagt for slike som oss.

I bilens kjøkken gikk det fint å diske opp med pasta til kveldsmaten. Vi fant greie soveplasser til alle for natten, selv om køyene bak følte noe trange for røslige mannfolk. Det at den minste har hva man kan kalle avkortede soverutiner skal ikke lastes kjøretøyet. Ettåringer har det med å starte dagen ved femtiden uten ytterligere begrunnelse.

De små opplevde en super dag i Hunderfossen familiepark med is og pølser på grill i selskap med prinsesser og troll. Det kan skrives lange fortellinger om deres opplevelser i de spennende attraksjonene. Men da solen nærmet seg åskammen i vest var de mette på inntrykk og alle godsaker de hadde stappet i seg. De var godt fornøyde da foreldrene plasserte dem i personbilens barneseter. Jobb og barnehage ventet dem neste dag.

Ut på tur

Torhild og jeg fortsatte reisen videre oppover Gudbrandsdalen. Bobilen oppførte seg eksemplarisk, så vi ville legge flest mulig mil bak oss før vi fant oss en plass for natten. Vi endte opp blant trailerne på Sinclairs parkeringsplass i Kvam, akkurat slik myten om den typiske bobilturist tilsier. Vi hadde imidlertid vårt på det tørre, og fått tillatelse inne på kroen. Om vi var blitt avkrevd en hundrelapp i parkeringsavgift

ville vi ikke ha hevet på øyebrynet, men kroens spisegjester kunne bli stående så lenge de ønsket, fikk vi vite. Vi mesket oss med dagens rett: Oksestek og grønnsaker samt en kald øl, smakte fortreffelig ute på terrassen etter en varm dag i barnebarnas kjølvann.

Til neste dags frokost hadde jeg lovet co-driveren ferske rundstykker. Etter en kjøpp tur til nærbutikken kunne ønsket om dette innfris. Noen små regndråper affiserte oss ikke der vi satt benket ved frokostbordet med dagens aviser, og virkelig fikk føling med bobilens fortreffelighet.

Da alt var ship-shape, kunne vi innta forsetene og starte på dagens etappe med fru Torhild bak rattet. Vi oppdaget at sjåfører i bobiler hilste på oss for hvert møte. Akkurat slik jeg har vært vant med at seilere gjør på sjøen. Sånn sett fikk vi følelsen av å tilhøre en egen klan. Skjønt innen uken var omme hadde vi til gode å møte en bil med kvinnelige sjåfører.

En funksjon er tilsynelatende fortsatt til-lagt mannen i de fleste rullende ferieboliger; nemlig det å tømme dassen. Da den lille røde lampen lyste på toalettet under den siste kafferasten, ble jeg prompte utnevnt til å skjytte dette vervet, men skjøv problemet foran meg til Otta, hvor vi skulle ha en pust i bakken. Der fantes det ikke tømmemuligheter. Nærmeste tømmestasjon var i Vågå, fikk vi vite. På Shell-stasjonen fantes et avansert vakuumanlegg, som ikke passet til tanken i vår leide bil, etter mine begrep. Shell-dama visste råd: På campingplassen i nærheten kunne vi få utført det fornødne, mente hun. Vi grep sjansen, og fant til slutt ut hvorledes tanken kunne frigjøres og bæres av sted for tømming. Såre enkelt, altså. Etter denne operasjonen ble jeg utnevnt til; *første dasstømmer*.

Camping forbudt

Fra Vågå klatret vi opp mot Valdresflya bak en Morris Minor med trekarrosseri. I

kneikene slet den seg frem, mens den trillet fra oss i utforbakkene. Denne strikk-motoreffekten gjorde at vi skrinla alle tanker om en forbi kjøring. Nederlenderen løste problemet ved å svinge inn på en sidevei.

Like enkelt var det ikke å passere Bente Skaris disipler som hadde lagt trening sin til dette området. Merkelig hvor stor plass en veltrønet kropp på ruller tar i veien foran en. Vi hadde det ikke travelt, men nøt utsikten over Valdresflya inntil vi kom oss forbi.

Håpet om at vi kunne finne oss en plass for natten på vidda med Jotunheimen som bakgrunn ble skrinlagt som en følge av stadige skilt om camping forbudt. Disse tvang oss på en måte videre, usikre som vi var på om bobilen egentlig burde regnes rett bak førerisetet følte vi oss ikke som campingturister, men vi tok ikke sjansen på å utfordre skjebnen. Mens vi cruiset over vidda, funderte vi på hvorfor ikke det fantes et slags campingkort som ville gjort en slik overnatting lovlig. Kanskje det finnes uten at vi var klar over det?

På Beitostølen Camping fant vi en fin plass, og syntes at omegnen innbød til å prøve sykkene i stativet bak på bilen. En kjøpp tur opp til butikkene i sentrum burde vi rekke før middagstid. Bakken viste seg å være langt brattere enn vi antok, og da vi slang oss ned på benken utenfor Kiwi-butikken gikk blodpumpen på høygear. Vi peste lik sistemann i mål på en fjelletappe i Tour de France. Vår kondisjon imponerte øyensynlig ikke skillegenden Ullvang som også tok seg en pust i bakken på sin sykkel tur. Så snart de

*Vi fikk
følelsen av å tilhøre
en egen klan*

I Eventyrslottet var det spennende for små og store.

Juliane og Hedda inspiserer førerisetet.

Stille morgen ved Leira i Fagernes.

røde blodlegemene hadde funnet sin plass i organismen, trillet vi bedagelig utfør bakkene med fulle handleposer.

Amatører

Etter kveldsmaten strevde vi med å få vår lille batteridrevne reise-TV til å fungere, men måtte innrømme at vi fortsatt var amatører i bobilfaget. Dessverre kan vi ikke ha fulgt våkent med på servicemannens gjennomgang av det elektriske anlegget. Det hadde gått oss hus forbi at de fleste campingplasser har uttak for 220 V, og at opplegg for dette var standard i bilen. Med den kunnskapen ville vi nok valgt et annet apparat for turen. Dessuten innså vi at det er dumt å binde seg til fjernsynserier om sommeren. Redningen ble plassens kafeteria.

Selv om servicemannen kunne ha flirt overbærende av oss angående dette, så stod han ikke høyt i kurs da vi våknet hutrende ved femtiden neste morgen. Uansett hvor mange triks vi forsøkte, så tydet alt på at vi var tomme for gass. Det er gass for nesten et halvt år om bord i bilen, besvarte han vårt spørsmål under gjennomgangen av det tekniske i bobilen. Da reserveflasken også viste seg å være tom, falt hans anseelse kraftig. Vi startet opp i et håp om å finne en bensinstasjon med varm kaffe. Det var ingen åpen på Beitostølen, så vi måtte ned til Fagernes før vi fikk ferske boller og morgenkaffe, samt byttet gassflasken. Utrolig hvilke former for gruff kaffe og varme i bilen kan kurere mens man nyter utsikten ved Leiras bredd.

Rettt skal være rettt: Utlegget til gass fikk vi refundert av utleieren ved hjem-

komst, da dette var inkludert i leien. Etter en kjapp frokost på Fagernes fortsatte vi opp Valdres og over Filefjell før vi tok en rask kafferast ved Maristuen. Der kommer den gamle Kongeveien ned fra fjellet med kurs for Vestlandet, men vi hadde andre planer.

Ved Borlaug (Bru) satte vi kurs mot Hemsedal, og fikk oss en ny tur i høyden innen vi kom ned til Gol i Hallingdalen, som var dagens mål. Etter litt om og men fant vi en koselig plass på Personbråthen camping. Merkingen dit fra Gol sentrum var spartansk. Hver gang vi fulgte et skilt mot overnatting og hytter havnet vi ved Pers hotell. Der var ikke bobiler velkomne med mindre vi ville bade i Tropicana badeland, så overnatting på parkeringsplassen der tok vi ikke sjansen på.

Vi bestemte oss for å gå ut og spise på Gol. Etter en fin spasetur opp til Eidsgård hotell, kunne vi kose oss med biffsnadder og lokalt øl. Vi registrerte at andre i bobiler eller med vogner på slep lette etter en plass å campere ved Gol sentrum. Flere ekvipasjer tok turen rundt det samme kjøpesentret vi hadde gjort tidligere på dagen. Hvor de til slutt endte er umulig å vite, men Personbråthen camping kan anbefales.

Dagen etter var det på han igjen for første dasstømmer. Nå som jeg kjente teknikken var det intet problem å bære toalett-tanken mot det lille huset beregnet til formålet på plassen.

Da alle morgenrutiner var unnagjort satte vi kursen opp Hallingdalen til Geilo. Derfra klatret vi over nok en fjell- overgang for å komme oss ned i

Numedal. Vi gjorde en stans i Uvdal for å beundre den flotte kirken der, og handle litt smågodt.

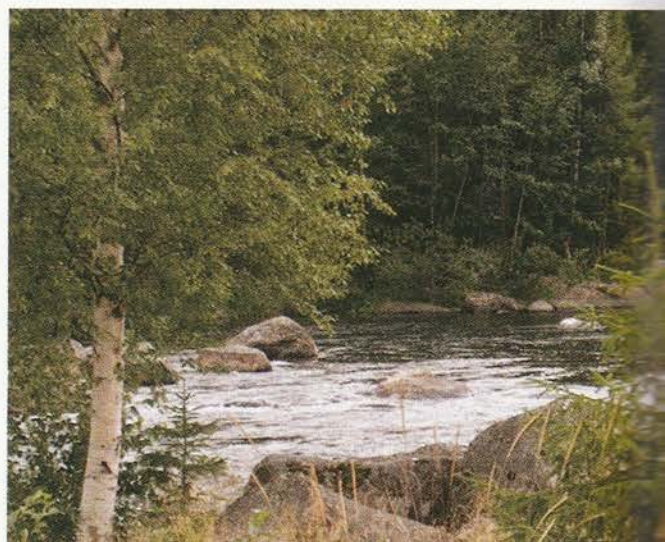
Dagens mål var Kongsberg, med et håp om en tur innom muséet som viser hvilken betydning sølvgruvene her fikk for tvillingrikene Danmark/Norge under kong Christian IV på 1600-tallet. Men dessverre, slik ble det ikke.

Fra sentrum fulgte vi skilt som ledet mot en campingplass, men havnet på en smal gress-stripe ut mot Numedalslågen inneklemt mellom en skole og gymhall. 150 kroner for en natt i bobil kan synes greit i forbindelse med jazzfestivalen, men dette var ingen campingplass å skryte av. Riktignok var vi selvforsynte med dusj og toalett i vårt feriehjem, men plassen ble liksom litt for stusselig. I stedet ble det en handletur i Kongsbergs sentrum. Der fant vi present til etårs-jubilanten vi skulle i selskap hos neste dag. Deretter fortsatte vi mot Drammen i vår leting etter et sted for natten, og fant en utmerket campingplass på Hokksund, av alle steder.

Eldorado

Hokksund båt og camping skal være et eldorado for pasjonerte laksefiskere, noe vi ikke kan skryte på oss å være. Men her fantes alle de servicemuligheter en turist har behov for. Vi spiste en rolig middag, og drakk kaffe på kafeteriaen mens Torkildsen kastet sitt spyd til gull under EM i Göteborg. Fra vår lille sofakrok skimtet vi Drammenselva som fløt bedagelig forbi, og gjorde at vi kunne gå til ro for kvelden med godfølelsen i behold.

Dette var vårt rullende feriehjem i en knapp uke: Adriatek 2006-modell bygget på et Fiat Ducato-chassis med 2,3 l turbodiesel motor.

Neste morgen fulgte vi floden mot havet. Noen kaller Drammen for Norges styggeste veikryss, men vi syntes byen virket sjarmerende der vi klarte å rote oss inn i sentrumsgatene. Øyensynlig må vi ha oversett et skilt, for vi måtte helt til Tranby før noe ledet oss mot E-18 og Oslo. Ikke lenge etter var vi tilbake ved utgangspunktet for knapt en uke siden, og vi rakk Julianes etårs-feiring med akseptabel margin; nydusjet og presentabelt antrukket. Greit å kunne ha det meste tilgjengelig i bobilen.

Dagen etter vasket vi bilen og leverte den til utleieren. Og så var det tid for en liten evaluering; Stod turen til forventningene? Svaret er et ubetinget ja, og vi kommer definitivt til å feriere i bobil en annen gang også. Vi følte oss litt som en snile, med huset på ryggen. Bilen var på ingen måte noen sinke i trafikken, da turbodieselen ga god marsjfart og hadde skikkelig bånddrag.

I fjerde gir føltes bilen nesten som en automat; dro seg opp bakker, og bremsset greit utfor. Femte gearret ga et behagelig lydnivå på motorveien, så det brukte vi ikke mye i fjellheimen. Der måtte vi følge med i speilene hele tiden. Det er utrolig hvor travelt folk på ferie har det. Ti sekunder bak en bil, så må enkelte forbi; koste hva det koste ville, virket det som, uaktet om det var skiløpere eller saktegående kjøretøy foran oss. Det ble etter hvert en vane å kjøre til side og slippe utålmodige trafikkanter forbi. Selv i

tettbebyggelser gasset enkelte opp, og akselererte forbi uaktet om det var kryss eller gangfelt rett foran. Det finnes knapt unnskyldninger for slik ukultur. I ettertid ser vi at vi også kunne tatt oss bedre tid til noen lengre stans oppe i fjellheimen, selv om en slags merkelig rastløshet drev oss videre. Noe som dessverre ble tilskyndet av camping forbudt-skiltene.

Er det grunnlag for myten om bobilturisten som en pariakaste i reiselivet? Antagelig ikke. I løpet av våre knapt 1.200 km i Sør-Norge, la vi igjen noen tusenlapper til mat og ferskvarer. Det er ikke sant at bobilturisten er selvforsynt med det meste. Motoren trenger drivstoff som det ikke er mulig å bringe med hjemmefra. Finnes det barn i bilen, er det nesten umulig å komme fra slike stanser uten en is eller brus i hånden. Mange unner seg nok litt smågodt og en pølse eller to ved slike avbrekk. Dette er også en del av næringsgrunnlaget for mange servicebedrifter.

Komfortabelt

Bobilen var en komfortabel opplevelse, men likevel lengtet vi hjem til godstolen i blant. Skjønt det er vel også en del av sjarmen ved å reise. Dette fristet absolutt til gjentagelse. Det at alt ligger på sin faste plass gjør ferieturen til en behagelig opplevelse, skjont det var nok ikke denne innredningen vi ville satset på om

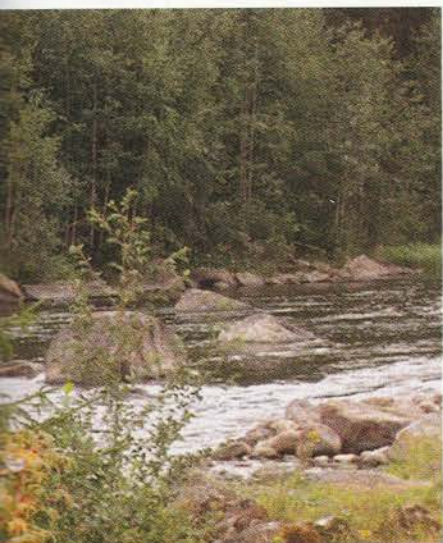
vi skulle kjøpt oss en bil selv. Vi savnet muligheten til å dreie forsetene bakover som lenestoler. Det var liksom ingen steder å slenge seg nedpå med kaffekoppen i den bilen vi leide, men det fratok oss ikke lysten på å prøve denne ferieformen en annen gang.

Vårt råd til de som vurderer kjøp av en bil er derfor å leie en først. Det er ganske gunstig. I og med at det var utenfor sesongen betalte vi kr. 1.000,- pr. døgn. Dette inkluderte 30 mils kjørelengde i døgnet, samt gass for turen. Altså ikke stort mer enn hotellferie koster. Denne turen ga oss i alle fall mersmak til nye turer i bil.

Av Torodd Lie

Reiseruten er markert med rød strek på kartet

Kirken i Uvdal. Plakaten utenfor forvirret oss en smule, men vi tok vi oss ikke tid til å undersøke om dette var den opprinnelige stavkirken.